

Fran Albrecht:

Mysteria dolorosa.

N o č.

Kakor srebrni pasovi
tonejo ceste v noč.
Kam, o sestre, drugovi
utonila nam moč?

Kakor goreči cvetovi
padajo zvezde z neba . . .
Naše sanje, drugovi,
uklenila tema,

naša vera, drugovi,
naša ljubezen je šla . . .
Kakor goreči cvetovi
padajo zvezde z neba.

Svidenje.

Ponižano, obupano, prevarano,
nad svetom celim razočarano
je palo mi v objem
užaljeno srce. —

Ob njeni postelji sem stal
in čul njen smeh. Njen težki smeh
je moje prsi razkljuval . . .
Ta laž — njen smeh.

Oči globoke od solza
— v njih groza blazna je brez dna —
so zrle v me kot groba dva,
grobova mrtva dva.

In sem dejal: „Ozdraviš spet
in peljem te med zlati svet
in ti cvetela boš ko prej
mladosti in nadej!“

Govoril sem in sem lagal
in čul njen smeh. O, ta njen smeh
je moje prsi razkljuval . . .
Ta laž — njen smeh!

Romilda.

Jaz sem ti dal cvetočih sanj
in sem ti dal pekočih spoznanj;
ko pa k tebi sem prišel z obupom v očeh,
si mi nudila v dar ti svoj zlati nasmeh.

Od solnca v obraz in v roke zagorela,
kot mati si prsa razgalila bela
pred mano otrokom, da vanje vsesal
sem goreč in drhteč svojo blazno ljubav . . .

Edina, ki v dušo si mi zaslutila,
Romilda, — si v cerkvi ko dete molila
pri Bogu tam svojem za blagor in mir
in srca obup in stotisoč never.

Rodno mesto.

Od daleč sem te sanjal, zlato mesto.
Ko si v pomladni se nakit odelo,
je v moji krvi od željâ zavrelo,
o za teboj, ti zlato, rodno mesto!

Slepila me tujina je zločesto
in za mladost, bogato in v veselo,
mi dala starcev je spoznanje velo,
za dom mi dala je — brezciljno cesto . . .

A jaz sem bil začaran v tesni krog
teh nizkih bajtic in teh ozkih cest
preveč, da bi postal ti kdaj nezvest.

In zdaj kot ti sem sam jaz in ubog;
tam daleč svet šumečih je zablod,
globok in svet čar najinih samot.

Requiem.

Visóko iz lin
zvoní žalovanje
iz brónastih src
zvonóv tugovanje.

Brezčuten in krut
> preko nas plove čas,
> njega črna perot
udarja ob nas.

Zvonovi pojo, zvonovi pojo
glasovi črni ob srca bijo:
Kam naša gre pot,
razkrij nam, Gospod!

Razodetje.

... In smo spregledali: globlje so ceste
skozi življenje kot hrepenenje,
globlja je vera nego nevera,
a najglobočja je bolečina
samospoznanja. Najglobočji
so slepih beračev smehljaji
in njih —
brezdanje oči.

